

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.031/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (cím1; eljáró képviselő: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Tarcsáné dr. Varga Mirjam kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott végzés:	Miskolci Törvényszék 7.K.700.369/2025/9. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 52.000 (ötvenkétezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. október 1. napjától 2024. december 31. napjáig (a továbbiakban: perbeli időszak) terjedő időszakban helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot az alperes állományában. A helyszínelő és balesetvizsgáló beosztása mellett 2022. október 1. napjától a beosztásába nem tartozóan, rendszeresen egyéb feladatokat is ellátott előjárói utasításra, így különösen sebességellenőrzés keretében traffipaxot kezelt, járőrszolgálatokat végzett, járőrküldéseket teljesített, védett vezető kíséresi feladatokat, útvonal ellenőrzéseket látott el, akciók (pl. feladat1, feladat2, migrációs) és fokozott ellenőrzések keretében forgalomellenőrző feladatokat végzett, mely feladatokért megbízási díjban nem részesült. Az Országos Rendőr-főkapitányság a határozatszám1 számú határozatában a felperes e tárgyban előterjesztett szolgálati panaszát megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a peresített időszakra bruttó 1.043.550 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában jelölte meg; keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését nevesítette.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.043.550 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Rámutatott: a szolgálati beosztás fogalmát definiáló Hszt. 2. § 25. pontja, valamint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletében foglaltak alapján az egyes beosztásokhoz tartozó feladatokat az állománytáblához igazodóan el kell egymástól különíteni. Ebből az következik, hogy az adott beosztással rendelkező személy munkaköri leírásában is az adott beosztáshoz igazodóan kell az ahhoz tartozó feladatokat megállapítani; a felperes az alperesnél helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásba került kinevezésre. Amennyiben jogi norma – így a felperes esetében a közlekedési balesetek és a közlekedési bűncselekmények, valamint a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) – egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A 60/2010. ORFK utasítás tartalmazza a baleseti helyszínelők által közlekedési baleset bekövetkezte esetén ellátandó feladatokat, a követendő eljárás menetét, így a feladatok meghatározásakor az alperesnek is ehhez kell igazodnia. A sebességméréssel összefüggő feladatellátást a hatályos szabályozás nem köti egyetlen szolgálati beosztáshoz sem, ugyanakkor nem vonható le olyan következtetés, hogy ezáltal a sebességmérés olyan rendőri alapfeladatot jelentene, amely a

felperes beosztásához, munkaköréhez társítható. Azon körülmény, hogy adott esetben egy helyszínelő és balesetvizsgáló sebességmérő eszköz kezelésére vonatkozó ismeretekkel és jogosultsággal rendelkezik, nem jelenti azt, hogy az általa végzett ellenőrzési feladatok a beosztásába tartozóak. Arra is kitért, a jogalkotó a 2023. február 1. napjától hatályos módosítást követően a megbízási díj jogintézményét a Hszt. 71. §-ában továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy az általánoshoz képest eltérő, a korábbiakhoz viszonyítva szigorúbb feltételek szerinti elbírálást írt elő, ugyanakkor ezzel összefüggésben a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, ellenkező esetben a hivatásos állományú személy ellenszolgáltatás nélkül, lényegében korlátozásoktól mentesen a beosztásához nem tartozó feladat ellátására megbízhatóvá válna. A rendelkezésre álló bizonyítékok (eligazítólapok, beszámolólapok, kimutatások, a perben meghallgatott tanú vallomása) alapján megállapította, hogy a felperes az általa megjelölt valamennyi feladatot végezte a perbeli időszakban, összességében a havi munkaideje legalább felét érintően. A felperes a kinevezése szerinti beosztása mellett a perbeli időszakban folyamatosan, valamennyi hónapban a munkaideje jelentős részét érintően a beosztásához nem tartozó többletfeladatokat látott el, amely feladatok ellátásával jelentős többletmunkát végzett és a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörrel megbízás nem eseti jelleggel történt. A Hszt. 71. § (3) bekezdésének 2023. február 1-től hatályos rendelkezései alapján a jelentős többletmunka és a nem eseti jelleggel történő feladatellátás ténye a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok és a tanúvallomás alapján egyértelműen megállapítható volt a 2023. február 1. utáni perbeli időszak tekintetében is, ezáltal a felperes megbízási díj iránti igényét a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára alapítottan az egész perbeli időszakkal összefüggésben megalapozottnak találta. Az ellátott többletfeladatok mennyisége és azok folyamatossága alapján az illetményalap 100%-ában meghatározott megbízási díj arányos ellentételezést jelent.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan – a jogalap fennállása esetére – a megbízási díj 50%-ra mérséklését kérte. Nem vitatta azon tényt, hogy a felperes helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásától a közlekedésrendészeti járőri, járőrvezetői és járőrparancsnoki beosztások eltérnek. Ugyanakkor rámutatott, hogy ez utóbbi beosztások több szinttel alacsonyabb besorolási kategóriába tartoznak, melynek a fellebbezés szempontjából azért van különös jelentősége, mert az ítéleti indokolásban az elsőfokú bíróság részben közrendvédelmi, részben közlekedésrendészeti járőri feladatokba tartozó feladatokként nevesített több olyan feladatot, melyet az indokolás szerint a felperes saját beosztásába tartozó helyszínelői feladatai mellett tartósan és folyamatosan végzett. A fenti beosztások feladatköreikben pontosan a közlekedésrendészeti tevékenység feladatkörén belül mutatnak számos átfedést. Utalt arra, hogy a bíróság ítéleti indokolásának [48] pontjában kifejti, hogy a felperesi munkakör célja elsődlegesen a közlekedésbiztonsági helyzet fenntartása, közlekedési balesetek helyszínelése és a balesetmegelőzés. Ennek kapcsán kiemelte: a sebességellenőrzés, az AETR ellenőrzések, a fokozott ellenőrzések és útvonallellenőrzések kétséget kizáróan a forgalom biztonságát, ezen belül a gyorsajtások, időkorlát nélküli vezetés kiszűrését, az utak biztonságos használatát, azaz a balesetek megelőzését szolgáló prevenciós tevékenységek. Ennek eredményeként,

amikor a fenti balesetmegelőzési tevékenységet végzi, akkor az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásának [48] pontjában kiemelt helyszínelő és balesetvizsgáló elsődleges céljának megfelelő feladatot, vagyis nem más beosztáshoz tartozó feladatot végez. Ugyanez igaz az útvonal ellenőrzési és útvonalbiztosítási feladatokra is. Tényszerű adatokkal, jogi normákkal cáfolta a perben azt, hogy az említett feladatok egy adott, jelen esetben a közlekedési járőri beosztáshoz kizárólagosan sorolható feladatok lennének. Az elsőfokú bíróság ez irányú hivatkozásait figyelmen kívül hagyva, hiányos bizonyítás eredményeként hozta meg döntését.

[5] A másodlagos fellebbezési petitumával összefüggésben kifogásolta, az ítélet nem tartalmazza, hogy a felperesi beosztásnál több fokozattal alacsonyabb beosztásba tartozó feladatok ellátása esetén mi indokolta a megbízási díj havi 100%-os mértékben történő megállapítását. Azt is hangsúlyozta, a felperes nem az eredeti beosztása mellett, hanem a helyett végezte a perbeli feladatokat: a felperes munkaidejének átlagosan 8,7%-át tette ki a közlekedési balesetet érintő helyszínelői munka úgy, hogy több olyan hónap is volt a peresített időszakban, amikor nem végzett közlekedési baleset hiányában baleseti helyszínelői munkát, így nem volt szükség sem a baleseti helyszínelési beosztása alóli mentesítésre, sem a könnyítésre.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében – annak indokaival egyetértve – az elsőfokú ítélet helybenhagyását és másodfokú perköltsége megtérítését kérte, melyet 52.000 forintban jelölt meg.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az alperes részben vitatta a megállapított tényállást, ennek körében azt, hogy a felperes a beosztásába nem tartozó járőri és egyéb feladatokat látott el, ugyanakkor fellebbezésében nem jelölte meg, hogy ezzel szemben mit tart helyes ténynek és milyen bizonyíték támasztja alá állítását. Ez azt jelenti, hogy az alperes a tényállás helytállóságát alaptalanul vitatta, fellebbezéséből megállapíthatóan – miután e körben anyagi jogi érvelését adta elő – valójában az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól; továbbá a megbízási díj mértéke körében az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelést vitatta. Mindez azt jelenti, hogy az ítéltábla az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[8] Az elsőfokú bíróságnak a megbízási díjra való jogosultság kapcsán csak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a beosztásába tartoztak-e vagy sem, figyelemmel arra, hogy a felperest az eredeti, baleseti helyszínelői beosztásához tartozó feladatok ellátása alól nem mentesítették.

[9] A másodfokú bíróság is kiemeli, hogy a munkaköri leírás kijelöli azoknak a feladatoknak a körét, amelyeket a munkavállaló külön utasítás nélkül is általában végezni jogosult és köteles a jogviszonya fennállása alatt. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A Kúria kiforrott ítélkezési gyakorlata szerint a munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők; a végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (BH2018. 259.). A 60/2010. ORFK utasítás ugyanakkor körülhatárolja a (baleseti) helyszínelő feladatait, az ellátandó tevékenységek körét, abba a járőrfeladatok, a sebességellenőrzés és egyéb perbeli feladatok semmiképp sem tartozhatnak bele.

[10] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[11] Az irányadó és kiforrott bírói gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, az nem fedhet le több másik beosztást. Enélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízássra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (Mfv.II.10.179/2011/4.).

[12] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a helyszínelői beosztásán kívüli – járőrszolgálati, sebességmérői, valamint egyéb szolgálati – feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el, figyelemmel arra is, hogy a saját munkaköri feladatai sok esetben nem töltötték ki a szolgálatteljesítési idejét. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perrel érintett időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladat kimutatásban megjelölt – feladatok nem a felperes beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban

leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult. Nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat ellátása okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben az adott szolgálati beosztás mellett, az alól történő mentesítés nélkül rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő. A 30/2015. BM rendelet pedig kétségkívül külön beosztásként határozza meg a járőri és helyszínelő beosztásokat, amely tény eleve más munkaköri feladatokat feltételez. Osztotta a másodfokú bíróság azon felperesi hivatkozást, hogy még helyszínelői norma hiányában sem tekinthetné az alperes a pertárgyi feladatokat a helyszínelői beosztásba tartozónak. Az adott beosztásba tartozás kereteit ugyanis a beosztás elnevezése (és pl. nem annak a közlekedésrendészeti szolgálati ágazatba történő besorolása vagy a munkáltató által egyoldalúan készített munkaköri leírás) már eleve jelzi, az ezen túlterjeszkedő munkáltatói igény a beosztásokat és a besorolásokat alapvetően kérdőjelezné meg.

[13] A Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos módosítása sem rontja le a felperes megbízási díjra jogosultságát, mert a jogalkotó a peresített időszakban a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja mellett megtartotta a 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti szabályt is, amely az előbbihez képest speciális. Azt pedig az – alperes által sem vitatott – peradatok alátámasztották, hogy a felperes folyamatosan és rendszeresen visszatérően látott el a beosztásához nem tartozó szolgálati feladatokat, így a jelentős mértékű és nem eseti jellegű többletmunkavégzés a megváltozott jogszabályi környezetben is megvalósult.

[14] Az összecszerűség (az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységének) vitatása körében a másodfokú bíróság rámutat: az a körülmény, hogy az alperes az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, azonban az alperesnek ahhoz, hogy az elsőfokú ítélet e jogi álláspontját sikerrel támadni tudja, azt kellett volna bemutatnia, hogy az összecszerűségi meghatározás milyen érvek mentén minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és melyek azok az értékelést igénylő szempontok, amelyek figyelembevétele okszerűen más összecszerűségi eredményre vezetett volna. Az ítéltábla megállapította – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít –, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály (Hszt. 71. § (5) bekezdése) által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100 %-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [66] és [73] bekezdéseiben ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. A jogi indokolásban leírtak alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál értékelte, hogy a felperes rendszeresen és visszatérően végezte a beosztásába nem tartozó feladatokat, havi szolgálatteljesítési ideje legalább felét érintően, ugyanígy azt is, hogy több különböző típusú feladatot látott el; ezenfelül mérlegelte, hogy megbízási díj nem csupán akkor jár, ha a felperes a saját beosztásánál magasabb beosztásba tartozó feladatokat lát el. A rendszeres jelleget az okirati

bizonyítékok és a tanúvallomás is egyaránt alátámasztotta, az a körülmény pedig, hogy a többletfeladatellátás hónaponként esetleg eltérő mértékű volt, a feladatellátás hosszú ideig, rendszeresen végzett jellegét nem érinti, nem rontja le, ezért az elsőfokú bíróság a mérlegelési tevékenységét jogszerűen és okszerűen gyakorolta, ennek tükrében a másodfokú bíróság azösszepszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[15] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdés alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[16] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a jelen ügyre alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[17] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket (83.484 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[18] Az ítéltábla fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 29.

dr. Németh Andrea	dr. Kinyó Krisztina	dr. Szeles Balázs György
-------------------	---------------------	--------------------------

a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró
------------------------------	------	------